

[Vagn Bro.]

ærede ordfører for venstre hr. Holmberg, at jeg har så vanskeligt ved at forstå, at man ikke vil foretage prøven ved jul og nytår. Jeg tør jo roligt sige, at hvis ikke svenskerne havde gjort disse forsøg, havde vi overhovedet ikke ført denne debat i dag; det er muligt, den var kommet senere. Der er faktisk kun det imellem mindretallet og os, om vi vil gøre en række forsøg, så at vi kan sige: herefter kan folketinget så nogenledes tage sit bestik, eller vi ikke vil. Vi kan ikke træffe nogen afgørelse efter 2 tilfældige perioder, i påsken og i pinsen. Derfor er flertallets forslag efter min mening det rette, det, som kan danne et grundlag for en videre forhandling om problemerne.

Jeg skal hertil kun føje én ting. Jeg vil håbe, at den undersøgelse, der nu i $\frac{3}{4}$ år skal foretages, må blive så alsidig og så videnskabeligt forsvarlig som muligt. Jeg er klar over, at indberetningerne — og det bliver en meget alvorlig ting — må foretages af politiet. Jeg vil gå så vidt som til at sige, at jeg vil håbe, at den højtærede minister vil indskærpe, at de blanketter, der bliver tale om, skal udfyldes på chefens ansvar overalt i landet, for dette er overmåde vigtigt. Men når det er sket, så mener jeg rigtignok, at vi skal overlade sagen ikke til politifolk, men til statistikere. Med al den respekt, jeg naturligt har for mine kolleger inden for politietaten, er jeg lige godt noget betænkelig ved, at vi ikke her lader den statistiske videnskab rubricere tingene, således at vi kan få et virkelig godt materiale. I hver ulykke kan der indgå 3-4 årsager. Jeg har indtryk af, at man tidligere nøjedes med at sige: det er en overhaling — skønt både venstresving og farten kan have spillet en rolle. Jeg vil i den forbindelse tillade mig at henstille til den højtærede justitsminister, at vi efter januar 1962, hvis altså flertallets forslag vedtages, kan få en virkelig grundig undersøgelse og en videnskabelig undersøgelse af disse ting, så vi da endelig kan tage vort standpunkt. Jeg vil gerne stærkt under-

strege, at jeg er enig med mindretallet i, at selvfølgelig skal man også sætte det samme politi og den samme propaganda ind på de dage, hvor man ikke har begrænsningen.

Så vil jeg til slut udtrykke det håb, at vi på dette overmåde alvorlige punkt til sin tid kan tage vort endelige stede. Jeg må måske med den højtærede formands tilladelse have lov til at sige, at dette her gælder jo liv og død. Jeg håber, at det høje tings medlemmer vil følge Ordsprogenes Bog, kapitel 16, vers 32 — det kan somme tider knibe også for mig — hvor det siges: større end helt er sindig mand; større at styre sit sind end at indtage en stad.

Reedtz-Thott: Når jeg beder om ordet her ved anden behandling som ordfører for det andet mindretal, er det for at begrunde, hvorfor jeg hverken kan tiltræde flertallets eller mindretallets forslag om at bemyndige den højtærede justitsminister til at indføre den foreslåede midlertidige hastighedsbegrænsning omkring visse højtider.

Jeg er kommet til denne konklusion på grundlag af de præmisser, jeg havde anledning til at gøre rede for under behandlingen af færdselsloven, således som den blev vedtaget her i folketinget for et par år siden. Der bestod dengang som nu almindelig enighed om, at vor færdselslov bl. a. skulle tage sigte på at begrænse de færdselsuheld, der år efter år kræver et stigende antal lemlæstede og dræbte. Vi var også enige om, at der er mange veje til at nå dette mål. En af vejene var at få de motorkørende til at køre med en efter forholdene forsvarlig hastighed. En anden var en rationalisering og udbygning af vort vejnet. En tredje var en grundigere uddannelse af bilisterne. En fjerde var kontrol med kørefærdigheden hos alle bilister. En femte var større kontrol med færdslen gennem mere politi. Der var flere andre måder, men af en eller anden grund er det gået sådan, at publikums og dermed folketingets interesse stedse og ofte på en urealistisk måde er